

DE VRIENDIN,

DOOR

CONSTANT VAN WESSEM.

I.

Als kinderen hadden zij elkaar gekend.

Hun beider ouders bewoonden naburige villa's, en zoo kwamen de kinderen veel samen.

Hij, een wat teere jongen, klein voor zijn leeftijd, liet zich door haar, die zoveel ouder was, beschermen. Hij was het gewend dat zij moedertje over hem speelde. Haar ernst, die haar als meisje van twaalf jaar reeds een jong vrouwtje deed lijken, maakte hem tevreden in haar nabijheid.

Zij ondernamen samen verboden zwerftochten door de uitgestrekte weilanden. Als hij moe werd gingen ze languit, met het hoofd in de handen gesteund, in het gras tusschen de boterbloemen liggen. Zij werd altijd boos als hij met zijn beenen achteruit schopte en haar jurk vuil maakte. Dan vroegen ze thuis hoe die zoo vuil kwam; zij kon niet goed liegen, en dan was alles verraden.

Hij groeide op. Hij werd zelfstandiger, sterker, gezonder ook. Hij was nu een lange jongen met groote, levens-nieuwsgierige oogen en sluk blond haar. Zij liepen nu niet meer met de armen om elkaars middel heen; dat konden zij nu niet goed meer voor elkaar doen; hij had het eerst geprotesteerd, in vaag verzet tegen haar moederlijkheid. Haar speet het verlies van die intiemiteit van vroeger, maar zij wilde niet door zich beledigd te toonen hem nog meer van zich vervreemden.

Samen lazen ze boeken in het prieeltje van haar tuin. Haar ouders hielden van „het vriendje”. Tegen kennissen wezen ze hem aan als „de protégé” van hun dochtertje. Dan kleurde hij en was boos.

Ook zij kleurde en was boos.

Zij werden ouder.

Neg een paar jaren bleven zij bij elkaar.

Zij was voor hem nog even zorgzaam en afhankelijk als vroeger, maar het deed haar verdriet te bemerken dat hij vrijwel geheel los van haar was geworden. Hij wandelde nog alleen met haar om haar plezier te doen, want hij ging veel liever met de vrienden van zijn school uit en onder allerlei voorwendsels trachtte hij van haar wandeltochten af te komen.

Toen eindelijk bracht de noodzakelijkheid de laatste scheiding.

Hij vertrok als gymnasiast naar de stad, zij naar een meisjespensionaat in Genève. De periode hunner eerste jeugdijaren was afgelopen, en ieder ging langs een eigen weg het leven binnen.

II.

Belangrijke jaren verliepen.

Een jonge man van even in de twintig jaren was hij nu, gezonder geworden en breeder uitgegroeid.

Een meditatieve natuur zijnde en veel belangstelling voor de menschen, hun aangelegenheden en hun problemen, had het bereiken van den voltooiden jongelingsstaat nieuwe ambities in hem gewekt. Hij meende ontdekt te hebben dat hij aanleg voor schrijven had. Doch hij kon alleen observeeren; en na eenige mislukte pogingen en proeven bemerkte hij, dat hij slechts kopieertalent had; hij schreef alle bekende personen uit zijn omgeving af en kon ze niet tot zelfstandig leven brengen. Als het noodig was dat ze iets anders deden, dan hij van hen kende, werd er niets uit. Dit maakte hem ontevreden en een tijdlang heel ongelukkig; want het zijn verloren illusies, die men in zijne mislukte romans onder dierbare bezittingen wegbergt.

Maar zijn lust tot observeeren bleef. Zijn oog en zijn geest won aan scherpte en vele raadselen der menschen leken hem mogelijk tot opklaring te brengen. Maar het duidelijkste, dat zag hij meestal niet. Wat zijn ontwikkeling hem nog niet toeliet te begrijpen daar bleef hij geheel buiten.